

Tudi mora učitelj pri pičlih dohodkih si marsikaj odreči, da ne zabrede v nepotrebne dolgove. Bolje je bolj pičlo živeti, kakor pa v dolgavih nemirno životariti.

Sedma lepa lastnost učiteljeva je pridnost. Ako hoče učitelj, da bodo njegovi učenci pridni in marljivi, jim mora tudi o tem dajati lep zgled. On mora zvesto in na tanko pri vsaki priložnosti svoje dolžnosti spolnovati. In ako je učitelj zvest svojemu stanu, ima tudi vedno dosti opraviti, in mu ne bo ostajalo veliko časa za pohajkovanje.

Osmo lepa in vsakemu učitelju potrebna lastnost je veselost. Vesel človek lahko dela. Če je učitelj pri učenju vesel, so tudi otroci veseli in se radi učé. Pred vsem pa more mirna in pokojna vest učitelju delati pravo veselje. *M. Dobrépoljaki.*

Keršanska odreja.

(Dalje.)

VI.

Obnaša v cerkvi in božja služba.

c) Prav živo dopovejte otrokom, kaj je zastran cerkev ali Bogu posvečenih krajev Kristus sam učil. Z malo besedami je veliko povedal rekoč: „Moja hiša je hiša molitve“. Kako tehtne so te besede! One velé: Cerkev je kraj, kamor se ne sme iz drugega namena priti, kjer se ne sme drugače biti, kakor moliti, Boga častiti, v njegovo usmiljenje klicati, njegovo voljo pozvedovati, njegove zapovedi premišljevat, njega potrebne milosti prositi, in mu svoje nadloge in potrebe potožiti. Če tedaj kateri kristijani ali vi, moji otroci, v cerkvi kaj drugega delate, na igre ali kaj drugega mislite, če se v cerkvi igrate, smejate, šeptate ali cukate: cerkev za vas ni več hiša molitve, ampak po Jezusovih besedah je — kar me je strah in groza izreči — je razbojniška jama. In zakaj je cerkev za take razbojniška jama? zakaj jo Jezus tako imenuje? Cerkev je kraj, na katerem si človek milost božjo in večno življenje zadobuje. Če pa se na tem kraji kdo nespodobno vede, si ravno na tem svetem kraji namesti milosti božje in večnega življenja — le jezo božjo in večno pogubljenje služi in priklíče — je tedaj razbojnik svoji lastni duši.

d) Zraven tega in takega poduka pa, dragi učitelji, združeni s svojimi duhovnimi pastirji skerbite, da bodo vsakdanji in nedeljski učenci in učenke pred altarjem svoj odločeni prostor

imeli, in vsak na svoje odločeno mesto k božji službi hodili, da jih bote sami vidili, ali pa jih vsaj kakemu modremu in pametnemu človeku zročili, da gleda, kako se vedejo. Še posebno skerbite in ojstro na to glejte, da ne bodo nikoli na take kraje k božji službi hodili, kjer se le samopašni in nerodni radi shajajo, zakaj pri takih bi se tudi otroci le spačili, pohujšali in slabega zadržanja navadili. Kolikor vam je mogoče, skušite tudi odverniti in svojim učencem in učenkam prav zaterdite, da tudi v cerkev ali iz cerkve ne bodo hodili s takimi, kateri so spačeni, in pri katerih bi nič prida ne slišali in ne vidili; ker pri spačenih bi se spačili tudi sami, kakor že pregovor pravi: „Kdor se s smolo pečá, se osmoli“. Z dobrimi boš dober, s hudobnimi boš pa hudoben.

c) Naj pridenem k temu poduku še to, kar zastran božje službe prezgodaj umerli, za pravi blagor našega naroda in še zlasti naše mladine ves vneti Slomšek priporočuje: „Da bo šolska mladina po keršansko izrejena, se ne sme opusčati šolarska maša, pri kateri naj otroci zapored pojó in molijo, kakor se najde v „Svetem opravilu za šolarje“. Kjer se vsaki dan šolarska maša imeti ne more, naj se vsaj kake dva dni v tednu ima. Kadar in kjer pa tudi to ni mogoče, naj gospodje učitelji vsaj dvakrat v tednu (kteri dan jim je priložnejši in primernejši) otroke v cerkev peljejo, in po omenjenem napeljevanji z njimi za starše in dobrotnike molijo in s tem mlade serca za pobožnost in ljubezen do Jezusa, božjega prijatla otrok, pa tudi do deviške matere Marije oživé in vnamejo“. Da si bote, častiti gospodje učenci, kar obnašo v cerkvi in božjo službo zadeva, pri svojih vsakdanjih in nedeljskih učencih in učenkah še z večjo skerbjo in po vsi svoji moči za vse to prizadjali, premislíte in si k sercu vzemíte še to, da je na zadržanje v cerkvi zelo zelo zastavljena časna in večna sreča vam zročene mladine, katero menda vsaj ljubíte in srečiti želíte! Bo mar neskončno sveti Bog, v kterega roki je nebo in zemlja, takega oblagodaroval, kateri si prederzne njega celó v njegovi hiši žaliti in zaničevati? bo mar takemu odpustil grehe, kateri, ne da bi ga v vsi ponižnosti v cerkvi odpusčenja prosil, s svojim vedenjem na ravno tem kraji število svojih grehov še množi? Bo mar tisti pri Bogu milost dobil, kteremu še v cerkvi za njo nič mar ni? Gotovo je, da se bo Bog do človeka tako obnašal, kakor se človek do Boga obnaša.